

"Ας αφήσωμεν νὰ χαίρη τὴν ἐκφεύγουσαν ἐλπίδα·
"Ανθὴ δρέπουσι τὸ ἔαρ, καὶ ἐλπίζει ὁ χειμὼν.

Παρατείνεται ἡ λάμψις τοῦ ἐκλείψαντος ἡλίου
"Ὅταν διαυγῆς ἀπλοῦται ἐν τῇ δύσει ὁ ὀρίζων·
Διατὶ σωρεύων, νέφη εἰς τὸν οὐρανὸν τοῦ βίου
Νὰ γηράσω παρακαίρως τὴν νεότητά σκοτιζῶν;

Ματαιότης! ἄλλὰ εἶναι ἡ παιδεία ματαιότης·
Ψεύδη ὅπισθεν γριφώδους ὀχυρούμενα σκηνῆς·
Θέλει ἔρωτα καὶ μέθην, θέλει βύλην ἡ νεότης,
Εἶναι ἀληθῶς ὠραία ἡ μορφή τῆς ἡδονῆς.

Πρὶν ἢ ὑπαρξίς μας πέσῃ εἰς τὴν δίνην τῶν αἰώνων
Καὶ ὁ ὄρκος μὲ ἀλύσεισι, σιδηρᾶς μᾶς περιβάλλῃ,
Ἄπο τῆς Στυγῆς τὰς ὄχθας δρέψωμεν χαρὰν καὶ μόνον,
Πέραν δὲν ὑπάρχει πλέον ἢ τοῦ ἔρωτος ἀγκάλη.

"Ὅταν φίλημα προτείνῃ ἡ πορφύρα τῶν χειλέων,
Κ' ἐξογκούμενα τὰ στήθη ἐρωμένης ἀγαστῆς
Προκαλοῦσι περιπτύξεις, ὄνειρον δὲν εἶναι πλέον,
Ματαιότης δὲν θὰ εἴπῃ καὶ ὁ Ἐκκλησιαστικὸς.

ΑΝΘΟΣ καὶ ΨΥΧΗ

(ΚΑΤΑ ΤΟΝ Β. ΟΥΓΚΩ)

Σὲ πεταλοῦδα ἔλεγε, ἀπὸ καυμὸ γεμάτο
"Ἐνα φτωχὸ λουλοῦδι:
Γιὰ ἰδὲς τῆς τύχης τὸ γραφτό· ἐγὼ κρατιέμαι κάτω,
Νὺ φεύγεις ἀγγελοῦδι.

Καὶ ὅμως ἀγαπιώμαστε τόσῳ πολὺ τὰ δύο μας
Καὶ μοιάζω ἐγὼ μὲ σένα,
Ἵσάν νάμαστ' ἄνθι καὶ τὰ δύο, ὅσάν, νάτανε γραφτό μας
Νὰ ζοῦμε ἐνωμένα.

Ἄλλοίμονο! μοῖρα σκληρὴ! αἰώνια μᾶς δέρνει,
Χωρίζει τῶν ἀπ' ἄλλο,
Ἐμένε με κρατεῖ ἡ γῆ, ἐσένα συνεπέρνει
Τ' ἀγέρι τὸ μεγάλο.

"ὦ! ἤθελα τὸ δρόμο σου γλυκὲ νὰ τὸν μυρῖνω
Μὲ τὸ δικό μου μύρο,
Καὶ τ' ἀπαλὰ φτεράκια σου σφικτὰ νὰ τὰ καρφῖνω·
Ἵ τὰ φύλλα μου τριγύρω.

Τοῦ κάκου! παρατεῖς ἐσύ κρυφὰ τὴν ἀγκαλιά μου
Καὶ φεύγεις εἰς ἄλλα μέρη,
Καὶ βλέπω γιὰ παρηγοριὰ μονάχα τὴ σκιά μου
Ἵσάν με κουνεῖ τ' ἀγέρι.

Πετᾶ, πηγαίνεις, ἔρχεσαι καὶ ξαναφεύγεις πάλι,
Ἵ τὸν ἥλιο φτερουγίζεις,
Μὲ βρίσκει; ὄλο δάκρυα εἰς τῆς αὐγῆς τὰ κάλλη,
Ἵ μένα ὅσάν γυρίζεις.

"ὦ, βασιληά μου, ἂν μ' ἀγαπᾶς, ἂν θέλῃς τὴ ζωὴ μου
Ἐλα σιμὰ ριζόσου,
Ἐθάλλε μου ἀγγελικὸ φτεροῦγι εἰς τὸ κορμί μου
Νὰ μοιζῶ τὸ δικό σου.

Ἐν Πειραιεῖ 1887

ΑΝΤΩΝΙΟΣ Σ. ΣΠΗΛΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΝΔΡΕΑ ΛΑΣΚΑΡΑΤΟΥ

Εἰς τὸν ἔρωτα

"Ἐρωτα, ἂ θές νὰν τάχωμε καλᾶ,
Ἵ τὸ σπῆτιμου νὰ μὴ ματαπατήσης.
Αἶ ποῦ στὸ λέω· κι' ἂ θέλῃς νὰ με ἀφήσης·
Ἐναπαμένον', πῖε πολὺ καλᾶ.

Ἐγὼ μ' ἔκαψε ἡ πρώτη κουμπάρια,
Κι' ἂν ἐσύ τώρα δὲν ἀπορασίσης
Νὰ πᾶς στὸ Διάολο καὶ νὰ μὴ γυρίσης,
Ὀχρῶμε καμμιὰ μέρα στὰ χοντρά.

Γιὰ δαῦτο νὰ μὲ λείπῃς, κουμπάρπουλο·
Μὴ σοῦ μαθήσω ἐκεῖνες τῆς φτεροῦγες,
Καὶ σὲ κᾶμω νὰ σκούζῃς ὅσα γαλόπουλο,
Καὶ νὰ τρέχῃς κουτσόφτερο εἰς τῆς ροῦγες.
Κ' ἐκεῖνες τῆς σᾶτες ὅπου φέρεις
Σοῦ τῆς βᾶνω ὅλες μάτσο ἐκεῖ ποῦ ξέρεις.